

В языковедческой науке существуют различные мнения о роли церковнославянского языка в процессе становления русского литературного языка и степени его влияния на последний.

Старославянский язык пришел на Русь в конце X-го века как язык церковной христианской письменности. Однако распространение старославянского языка не ограничивалось кругом жанров религиозной литературы, он оказал значительное воздействие и на язык художественной, художественно-публицистической и повествовательно-исторической древнерусской литературы. Длительное сосуществование и взаимодействие церковнославянского языка и языка русского способствовало их взаимному и благотворному влиянию друг на друга.

Марић Б.
Београд, Србија

ЦИТИРАЊЕ И ДРУГИ НАЧИНИ УПУЋИВАЊА НА ТУЋИ ГОВОР У „МИСИОНАРСКИМ ПИСМИМА“ ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА

У зависности од комуникативних циљева аутора у текстовима написаним према законитостима одређеног стила се на различите начине врши упућивање на туђе речи.

На примеру „Мисионарских писама” Владике Николаја Велимировића (светитеља Српске Православне Цркве и једног од познатијих богослова 20. века) покушаћемо да установимо како се на епистоларно-поучном пресеку жанрова манифестују карактеристике туђег говора.

Притом, полазићемо од следећих премиса. Наша досадашња истраживања туђег говора показала су да функције туђег говора у текстовима различитих стилова могу бити различите, при чему онда то повлачи за собом и разлике на формалном плану: разликују се начини увођења туђег говора (тј. маркери којима се указује на промену перспективе, најчешће глаголи говорења), па и сами типови туђег говора (однос између директног и индиректног го-

вора, као двеју међусобно супротстављених позиција, миметичке и дијегетичке) (в. Марич 2014, Марић 2015).

Очекујемо да ће се на језичком материјалу овог жанра (поучни сакрални), уобличеном према правилима епистоларног стила, показати исправном наша претпоставка о специфичности-ма представљања туђег говора у различитим функционалним стиловима. Такође, претпостављамо да ће ова анализа начина преношења туђег говора дати својеврсни допринос и проучавању одлика одређених жанрова сакралног стила.

Литература

Марич Б. Введение чужой речи глаголами (в русском и сербском языках) // *Русский язык как инославянский*. Белград, 2014. С. 6, 35–48.

Марић Б. „Ограђивање” од туђег говора у публицистичком стилу руског и српског језика // *У простору лингвистичке славистике. Зборник научних радова поводом 65 година живота академика Предрага Пипера*. (Ур.) Људмила Поповић, Дојчил Војводић, Мотоки Нوماћи. Београд: Филолошки факултет, 2015. С. 471–487.

Мечковская Н. Б.
Минск, Беларусь

«СТРОИТЕЛИ» И «РЕВНИТЕЛИ» В ФИЛОЛОГИИ SLAVIA ORTHODOXA И ЯЗЫКОВЫЕ ВОПРОСЫ В СОВРЕМЕННОМ РУССКОМ ПРАВОСЛАВИИ

1. В филологической традиции Slavia Orthodoxa прослеживаются две линии – созидание нового и сохранение созданного (его защита, упрочение, «ревность» в старом смысле слова: «усердие, рвение, старательность в заботе»).

Начало традиции – это всегда строительство. Таким был Кирилло-Мефодиевский век славянской письменности. За ним следует время «ревности» – охранения и укоренения книжных святынь: архайзирующая реформа церковнославянского письма болгарско-